

Odpadnutí od víry — může křesťan ztratit svoji spásu?

„Jednou spasený — navždy spasený.“ Často se setkáváme s tímto učením, přestože více míst v Novém zákoně jasně ukazuje, že křesťan od Boha odpadnout může. Toto téma úzce souvisí s křesťanským životem, učením o Bohu, člověku a o spasení. Naším záměrem je možnost ztráty spasení zkoumat a vysvětlit, proč její popření neodpovídá biblickému učení.

Popření odpadnutí podstatně mění představu o Boží bytosti. Zpochybňuje Jeho lásku, která se odráží ve svobodě člověka, kterou mu Bůh daroval a tak ho stvořil ke Svému obrazu. Důsledkem popření možnosti odpadnutí je, že lidé neberou dostatečně vážně důsledky hříchu a boj proti němu. Ztrácejí respekt před Boží milostí a svatostí, které nás vedou k obrácení a posvěcení. Každý křesťan potřebuje najít jednoznačnou a jasnou odpověď na tuto otázku. Doufáme, že toto téma posílí čtenáře v pravdě a bude varováním proti nesprávnému učení.

Odpadnutí od Boha se nemusí stát jen tehdy, když někdo vědomě a otevřeně odmítne vztah s Bohem. Odpadnutí může být také důsledkem dlouhodobého setrvávání v hříchu.

Dávejte pozor, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, jež by se odvracelo od živého Boha, ale den co den se vzájemně napomínejte, dokud se ještě říká „dnes“, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hříchu. Stali jsme se přece účastníky Krista — udržíme-li si ovšem to počáteční ujištění pevné až do konce,... (Židům 3:12-14)

Obsah

- 1 Vztah s Bohem
- 2 Co říká Nový zákon?
 - 2.1 Obraz o vinném kmeni
 - 2.2 List Židům
 - 2.3 Dávejte pozor, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, jež by se odvracelo od živého Boha... (Židům 3:12)
 - 2.4 Víra v nesprávné učení může vést k odpadnutí
 - 2.5 Listy Jana
- 3 Ale ten, kdo vytrvá do konce, bude spasen
- 4 Verše používané jako argument proti možnosti ztráty spasení
 - 4.1 Boží dítě
- 5 Běžné důvody, proč lidé odmítají učení o odpadnutí
 - 5.1 Nedostatek zájmu o druhé
 - 5.2 Nepřípravenost k vytrvalému boji proti hříchu
- 6 Falešná učení, která souvisí s tématem odpadnutí
 - 6.1 Zdůrazňování Boží milosti na úkor odpovědnosti člověka:
 - 6.2 Předurčení a popírání svobodné vůle člověka

⚓ 1 Vztah s Bohem

Živý Bůh chce mít s námi živý vztah. Stvořil nás na Svůj obraz: jako svobodné lidi a skutečný odraz Svojí bytosti. Vždy s námi jedná podle lásky, která je podstatou Jeho přirozenosti a nikdy jako s loutkami. Naopak, respektuje naše rozhodnutí a přijímá jejich dopad na nás i s důsledky, které přinášejí.

Živý vztah se může vyvinout pouze na základě svobodného rozhodnutí. Ale tak jako se můžeme svobodně rozhodnout pro vztah s Bohem, stejně tak se můžeme rozhodnout odvrátit se od Něho. Nový zákon jasně mluví o nebezpečí ztráty velké milosti spásy skrze oklamání se hříchem a skončení v zaslepení a temnotě — v zatracení. Odpadnutí tedy chápeme jako ztrátu nebo odmítnutí vztahu s Bohem.

⚓ 2 Co říká Nový zákon?

⚓ 2.1 Obraz o vinném kmeni

Já jsem ten pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla více ovoce. Vy jste již čistí kvůli slovu, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic. Jestliže někdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest a uschne; a budou sebrány a hozeny na oheň a shoří. (Jan 15:1-6)

Ježíš mluvil o lidech, kteří s ním mají vztah. Každá ratolest, která nenese ovoce, bude vyřazena a spálena. Kdokoliv nezůstane ve vztahu s ním, bude (obrazně řečeno) vyřazený a spálený, tedy ztratí svoji spásu. Křesťan může přinášet ovoce jedině pokud zůstává na kmeni — když ve vztahu s Ježíšem vytrvá.

⚓ 2.2 List Židům

Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha Svatého a okusili dobré Boží slovo i základy budoucího věku, je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křižovali Božího Syna a vystavovali ho potupě. Vždyť země, která pije déšť, jenž na ni často přichází, a plodí rostlinu užitečnou pro ty, kdo ji obdělávají, dochází požehnání od Boha; ale ta, která vydává trní a bodláčí, je zavržená a blízká prokletí a její konec je spálení. (Židům 6:4-8)

Když lidé, kteří se jednou obrátili, byli osvíceni a stali se účastníky Ducha Svatého, opět upadnou do života v hříchu, znovu křižují Božího Syna (v přeneseném významu) a vystavují ho potupě. Takoví lidé zapírají sílu spasení v Ježíši, neboť spasení vede věřící ke svobodě od hříchu. Nemohou se znovu obrátit ze zatvrzelosti a zaslepenosti, do které upadli z vlastního rozhodnutí. Znovu křižovat Božího Syna mohou jen ti, kdo už zakusili spásitelské dílo.

Výraz „stali se účastníky Ducha Svatého“ se může vztahovat pouze na ty, kteří se již obrátili. (I v Židům 3:1 je o adresátech listu napsáno, že mají „účasť na nebeském povolání“.) Také výraz „aby byli znovu obnoveni k pokání“ naznačuje, že jde o křesťany, kteří už jednou pokání učinili, ale znovu se vracejí ke starému

životu. „Okusili ten nebeský dar“ neznamena jen ochutnání, nebo vyzkoušení něčeho nového, ale v zásadě cizího, jak je to někdy interpretováno. Např. v Židům 2:9 je napsáno, že Ježíš okusil smrt. Nikdo by však netvrdil, že Ježíš skutečně nezemřel.

Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, dobrovolně hřešíme, nezůstává již žádná oběť za hříchy, ale nějaké hrozné očekávání soudu a oheň jeho horlivosti, který má pohltit nepřátele. Kdokoli pohrdl Mojžíšovým zákonem, na základě výpovědi dvou nebo tří svědků bez milosti umírá. Čím přísnějšího trestu si myslíte, že bude hoden ten, kdo pošlapal Božího Syna, přestal si cenit krve smlouvy, kterou byl posvěcen, a potupil Ducha milosti? Známe přece toho, který řekl: „Má je pomsta, já odplatím,“ praví Pán, a znovu: „Pán bude soudit svůj lid.“ Je hrozné upadnout do rukou živého Boha! (Židům 10:26–31)

Autor listu mluví o lidech, kteří „poznali pravdu“ a počítá mezi ně i sebe samého. V Novém zákoně je poznání pravdy podmínkou, aby se někdo stal křesťanem. „Očekávání soudu a oheň jeho horlivosti, který má pohltit nepřátele“ se může vztahovat pouze na lidi, kteří budou věčně odděleni od Boha. Věta „nezůstává již žádná oběť za hříchy“ vyjadřuje, že tito lidé již jednou Ježíšovu oběť přijali a tak byli posvěceni krví smlouvy.

Podle tohoto místa křesťan může ztratit spásu, když tvrdohlavě a vědomě setrvává v hříchu. Odpadnutí křesťana však nemusí způsobit jen vědomé odmítnutí Spasitele. Nastává už v postupném vracení se do hříchu, které je často těžko postřehnutelné, když věřící mají mezi sebou povrchní vztahy. Konečný stav takového člověka je horší, než toho, kdo se křesťanem nikdy nestal.

2.3 Dávejte pozor, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, jež by se odvracelo od živého Boha... (Židům 3:12)

Tento verš měl povzbudit čtenáře, aby dávali pozor na své bratry a sestry ve společenství, aby nikdo neměl nevěrné srdce, „jež by se odvracelo od živého Boha“. Můžeme zde vidět úzkou spojitost mezi odpadnutím a nedostatkem odevzdanosti a zodpovědnosti věřících jeden za druhého.

Už jsme se setkali s námitkami, že výše uvedená místa se nevztahují na křesťany. Avšak celý list a uvedené citáty mluví k bratrům a o bratrech ve víře.

Toužíme pak, aby každý z vás až do konce projevoval tutéž píli vzhledem k plné jistotě naděje, abyste nebyli líní, ale následovali příklad těch, kdo se skrze víru a trpělivost stali dědici zaslíbení. (Židům 6:11–12)

Adresáti listu Židům nestojí jen před krokem obrácení ze starého života ke Kristu, ale mají vytrvat až do konce, být ostražitými a nezpohodlněti na cestě, kterou začali.

Autor listu své čtenáře oslovuje a napomíná jako své bratry. Viděl, že někteří z nich byli slabí ve víře, ale přece je považoval za křesťany. Z napomenutí vidíme, že někteří začali zanedbávat účast na společenství a péči o něj. Hrozilo jim znovu se zaplést do hříchu a zatvrdit se. Jako bývalí Židé (z toho název listu — Židům) silně cítili přitažlivost chrámového kultu, jehož se v minulosti účastnili. Tím však „zapomněli“ na očistění, které zažili, protože začali být vlažní a měli obavy ze zavržení od nevěřících Židů. (Židům 10:23–29)

I přes přísná napomenutí se z popsané situace nedá vyvodit, že adresáti listu nebyli křesťany.

✚ 2.4 Víra v nesprávné učení může vést k odpadnutí

Zbavili jste se Krista, vy všichni, kdo se ospravedlňujete Zákonem; odpadli jste od milosti! (Galatským 5:4)

V Novém zákoně je varování proti odpadnutí silně spojeno s výzvou zachovat správné učení. Dobrým příkladem je list Galatským. Na začátku svého listu Pavel vyjadřuje, že je velmi znepokojen, protože se nechali tak snadno zlákat „jiným evangeliem“ (Gal 1:6–9). Z kontextu listu vyplývá, že svůdci byli Židé, kteří trvali na tom, že křesťané z pohanů musí zachovávat Mojžíšův zákon, aby se mohli líbit Bohu.

Pavel dobře věděl, že odvracení se od Krista a od Duchem vedeného života k formalistickým kultovním skutkům znamená „odpadnutí od milosti“. Spasení je dáno Boží milostí, ale když někdo od této milosti odpadne, svoji spásu ztratí.

V listě Galatským 4:11 Pavel vyjadřuje své obavy o Galatské, zda pro ně nepracoval nadarmo. Kdyby nebylo možné odpadnout, takové obavy by vůbec nebyly na místě.

Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchající bludným duchům a učením démonů. (1. Timoteovi 4:1)

Z listu Timoteovi je vidět, že mladí křesťané byli konfrontováni také s jinou nebezpečnou herezí — gnózí. Raná forma gnóze (1. Timoteovi 6:20) již odvedla některé křesťany od víry a „ztroskotali“, jako např. Hymenaios a Filétos (1. Timoteovi 1:18 — 20 a 2. Timoteovi 2:17).

Také lakomství a všelijaké touhy odvedly některé věřící od víry (1. Timoteovi 6:6–10 a 5:14–15).

✚ 2.5 Listy Jana

V některých případech se mohlo stát, že někteří z těch, kdo se odvrátili od víry, nebyli dříve křesťany.

Jan píše ve svém listě takovém případě, který se týkal gnostického učení.

Děti, je poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přichází Antikrist, tak i nyní povstalo mnoho antikristů, z čehož poznáváme, že je poslední hodina. Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby totiž byli z nás, zůstali by s námi, ale vyšli z nás, aby se ukázalo, že ne všichni jsou z nás. (1. Jan 2:18–19)

Závěr Janova listu je, že tito falešní učitelé nikdy neměli Svatého Ducha a tak nikdy nepatřili do církve. Jinak by byli zůstali. Někdo by si mohl myslet, že Jan chtěl vyjádřit určitou zákonitost, jako kdyby jenom skrze věrnost do konce bylo viditelné, kdo byl křesťanem, a kdo nebyl. Výraz „Antikrist“ ale ukazuje, že lidé, o nichž zde píše, sami šířili hereze. Nebyli tedy jen nevěrnými věřícími. Jan v následující pasáži jasně předpokládá, že možnost odpadnutí od Boha existuje, a proto výše zmíněný případ můžeme pokládat za výjimečný. Gnostici zavádějícím způsobem používali výrazy podobné křesťanským, kterým ale rozuměli úplně jinak. To mohlo být těžké prohlédnout pro mladé křesťany, kteří ještě nebyli dostatečně silní ve správném učení. Proto Jan zdůrazňuje, že takoví lidé nikdy „nebyli z nás“, tedy neobrátili se.

Výše zmíněné podmínky a pozadí jsou úplně jiné, než v místě, které následuje.

Kdyby někdo viděl svého bratra, jak hřeší hříchem, který není k smrti, ať se modlí a Bůh mu dá život, totiž

těm, kdo nehřeší k smrti. Je hřích k smrti a neříkám, aby se modlil za ten. (1 J 5:16)

Jan zde píše o existenci hříchu, který vede k smrti, čímž měl na mysli, že důsledkem páchaní hříchu je duchovní smrt.

⚓ 3 Ale ten, kdo vytrvá do konce, bude spasen

Kromě veršů, které přímo hovoří o nebezpečí odpadnutí od Boha, je v Novém zákoně mnoho jiných, které povzbuzují křesťany vytrvat v poslušnosti Bohu.

Bratr pak vydá bratra na smrt, i otec syna a děti povstanou proti rodičům a zabijí je. A všichni vás budou kvůli mému jménu nenávidět, ale kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen. (Matouš 10:21-22)

Jiná místa, která vyjadřují totéž: 1. Kor. 15:1-2; Koloským 1:21-23 a Židům 10:35-39.

Někteří lidé říkají, že místa o odpadnutí vyjadřují jen vážná varování. Když je někdo ignoruje, neztratí prý věčný život, ale jenom přijde o svoji odměnu.

Pokud neposlušnost skutečně nemá konečné důsledky, proč tak mnoho biblických textů křesťany povzbuzuje a napomíná vytrvat až do konce? Bůh, který je vždy pevný a pravdivý v tom, co říká, určitě nepoužívá prázdná napomenutí, aby tak své děti vedl k poslušnosti! Dokonce naše lidská pedagogika takové počínání považuje za nedůsledné a nepřijímá ho.

Všechna biblická místa, která nabádají křesťany k vytrvalosti ukazují, že křesťané by měli „pracovat na svém spasení“ s „bázní a chvěním“ (Filipským 2:12) skrze boj o svatost a poslušnost. S Bohem nestačí jen dobře začít, ale také dokončit:

Nevíte snad, že ti, kdo běží závod, běží sice všichni, ale vítěznou odměnu dostává jen jeden? Běžte tak, abyste ji získali. A každý, kdo závodí, je ve všem zdrženlivý. Oni to ovšem dělají, aby získali pomíjející věnec, my však nepomíjející. Já tedy běžím takto, ne jako v nejistotě; takto bojuji, ne jako bych bušil do větru. Raději své tělo tužím a podrobuji do služby, abych snad, když kážu druhým, nebyl sám vyrazen.“ (1. Kor. 9:24-27)

Už Starý zákon odhaluje, že nám Bůh odpustí předešlé hříchy, pokud se z naší bezbožnosti obrátíme. Když se však k hříchu znovu navrátíme, ani naše poslušnost z minulosti nám nijak nepomůže:

Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, měl by žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, že se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohřešil. (Ezechiel 18:24)

Proč byly ve Starém zákoně tak tvrdé tresty za hřích? Vychovávaly Izraelce, aby se vyhýbali a zdržovali od hříchu a tím unikli jeho zničujícím duchovním důsledkům jako duchovní smrt a odpadnutí od Boha.

⚓ 4 Verše používané jako argument proti možnosti ztráty spasení

Co k tomu tedy řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám? Jak by nám Ten, který

neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci? Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh, ten ospravedlňuje! Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus, ten zemřel, ale hlavně byl vzkříšen z mrtvých; ten je také po Boží pravici a oroduje za nás! Kdo nás oddělí od Kristovy lásky? Snad soužení, úzkost nebo pronásledování? Snad hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? ... Jsem totiž přesvědčen, že smrt ani život, andělé, vrchnosti ani mocnosti, věci přítomné ani budoucí, výšina ani hlubina ani žádné jiné stvoření nás nebude moci oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Řím. 8:31–35 a 38–39)

Toto místo je o Boží věrnosti vůči svým dětem. Jestliže křesťan zůstává věrný Bohu, žádná třetí strana, žádná cizí moc, dokonce ani samotná smrt ho nemůže od Boha oddělit.

Božím plánem je, aby každý křesťan zůstal pevným až do konce. K tomu od Něj každý z nás dostává potřebnou sílu. Tento citát však nevysvětluje co se stane, když člověk už není ochoten bojovat proti hříchu a oddělí se od Boha. Nemůžeme očekávat, že každé Boží zaslíbení je doprovázeno úplným seznamem podmínek.

A toto je vůle Otce, který mě poslal — abych nic z toho, co mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v poslední den. (Jan 6:39)

Samozřejmě, že Bůh nechce, aby některý křesťan byl ztracen. Přesto nezasahuje do našich vlastních rozhodnutí, neboť nám z lásky dal svobodnou vůli. Jeho svrchovanost tím vůbec není omezena.

Podle 1. Timoteovi 2:4 je Boží vůlí, aby všichni lidé poznali pravdu a byli skrze ni spaseni. Proč je ale tolik lidí, kteří Boha nehledají? Odpovědí je, že většina lidí nechce změnit svůj život podle Boží vůle. Stejně tak křesťan, pokud se již nenechá Bohem měnit a více miluje hřích než Toho, kdo ho od něj může chránit, může o svoji spásu přijít.

Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě. A já jim dávám věčný život a nezhynou navěky a nikdo je nevytrhne z mé ruky. (Jan 10:27–28)

Ježíš zde mluví o svojí věrnosti. Výraz „vytrhnout z mých rukou“ poukazuje na Boží ochranu věřících před vnějšími vlivy. Bůh nás uschopní zůstat věrnými, když ho prosíme o pomoc. Ježíš nás však nebude držet ve svých rukou násilím, když budeme vyjadřovat naši nevoli být mu poslušní.

V něm jste i vy (když jste vyslechli slovo pravdy, totiž evangelium svého spasení, a uvěřili mu) byli označeni zaslíbeným Duchem Svatým, jenž je zárukou našeho dědictví až do vykoupení toho, co jím bylo získáno ke chvále jeho slávy. (Efezským 1:13–14)

A nezarmucujte Božího Svatého Ducha, jímž jste byli označeni (doslova: zapečetěni) ke dni vykoupení. (Efezským 4:30)

Bůh nám řekl svoje jasné “ano” a označil si nás “pečetí” jako své vlastnictví. Toto Boží “ano” nás zavazuje k věrnosti, abychom nezarmucovali Jeho Ducha.

✚ 4.1 Boží dítě

Někteří lidé porovnávají vztah s Bohem se vztahem mezi rodičem a dítětem. (Dítě nikdy nepřestane být dcerou nebo synem svých rodičů, ať udělá cokoliv). Tímto chtějí ukázat, že také vztah mezi Bohem a věřícím je neodvolatelný. Musíme si ale uvědomit, že vyjádření „Boží dítě“ je obraz, který nemůžeme ve

všech ohledech přenést na vztah s Bohem. Nikdo se z vlastního rozhodnutí nestává dítětem svého lidského otce, avšak z vlastního rozhodnutí se můžeme stát Božími dětmi. Jen ti, kteří přijímají Ježíše, stávají se Božími dětmi a spasení budou jen ti, kteří mu zůstanou věrnými.

⚓ 5 Běžné důvody, proč lidé odmítají učení o odpadnutí

⚓ 5.1 Nedostatek zájmu o druhé

Druhé můžeme vést pouze k tomu, co jsme sami ochotni žít. Když někdo uvěří, má kolem sebe živé příklady opravdového, každodenního učednictví?

Mnozí zanedbávají společenství. Osobní zájmy jsou pro ně důležitější než duchovní život bratrů a sester a odpovědnost se přesouvá na úzký kruh vedoucích nebo zcela chybí. V důsledku toho mnozí neposuzují své hříchy a nevzdávají se jich, mnohým chybí potřebné napomenutí a vracejí se do svých starých hříchů. V takové situaci je pohodlnější přijmout učení, že i přes život v hříchu křesťan nikdy nemůže spásu ztratit.

Bylo by pro ně lépe, kdyby vůbec nebyli poznali cestu spravedlnosti, než aby se po jejím poznání odvrátili od svatého přikázání, které jim bylo svěřeno. Přihodilo se jim to, co říká pravdivé přísloví: ‚Pes se vrátil k vlastnímu vývratku‘ a umytá svině se zase válí v bahništi. (2. list Petra 2:20–22)

⚓ 5.2 Nepřipravenost k vytrvalému boji proti hříchu

Pokud je pro někoho Bůh nejdůležitější, nebude v jeho lásce k Němu chybět odhodlaný boj proti hříchu:

Jestliže tě tvé oko svádí k hříchu, vyrvi je a odhoď pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla. (Matouš 18:9)

Pokud se boj proti hříchu pro někoho zdá příliš velkým sebezapřením, pak mu bude mnohem bližší přát si jistotu, že Boha nikdy nemůže opustit.

⚓ 6 Falešná učení, která souvisí s tématem odpadnutí

⚓ 6.1 Zdůrazňování Boží milosti na úkor odpovědnosti člověka:

Někteří lidé si myslí, že Bůh působí všechno ve svém čase bez našeho vlastního úsilí. Zároveň považují za sebe-spravedlivé ty, kteří zdůrazňují naši zodpovědnost za život podle Kristových přikázání. Je pravdou, že je to Bůh, který v nás působí, že chceme i činíme, co se mu líbí (Filipským 2:13), takže nikdo se před ním nemůže chlubit svými skutky. Co z toho, co můžeme dát, jsme nedostali? Přesto nikdo z nás nemůže tuto milost zcela pochopit a přinášet ovoce, pokud by se ze všech sil nesnažil být Bohu oddaný a poslušný.

Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.“ (Jan 14:23–24)

Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (list Jakubův 2:17)

📌 6.2 Předurčení a popírání svobodné vůle člověka

Předurčení ve formě, jaké věřili Augustin, Luther nebo Kalvín říká, že Bůh nejen zná budoucnost každého člověka, ale sám předem určuje, kdo dosáhne spasení (Luther). Kalvín dokonce učil, že Bůh předurčuje i ty, kteří spasení nebudou. Tento způsob myšlení nerespektuje svobodnou vůli člověka a popírá jeho schopnost vlastního svobodného rozhodnutí. Věříme, že odpadnutí od Boha je projevem svobodné vůle. Proto každý, kdo popírá skutečnou existenci svobodné vůle člověka, zpravidla popírá i možnost odpadnutí.

Na základě uvedených důvodů a mnoha dalších, které jsme v tomto tématu neuvedli, jsme přesvědčeni, že křesťané musí přijmout jednoznačné stanovisko k této otázce.

Nikdo nemusí mít strach z odpadnutí, pokud vůči Bohu projevuje úctu a respekt, lituje, vyznává a opouští hřích.

Rádi odpovíme na jakékoliv otázky, které byste měli k tomuto tématu.

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

© 2022 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.